

РЕШЕНИЕ

№ 33906

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на
прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7772** по описа за **2025**
година докладвано от съдия София Тодорова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на Глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК)
във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от М. Д. П. против решение № 743 от 26.02.2025 г.,
постановено по АНД № 11616/2024 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено
наказателно постановление № 23-4332-011267 от 15.06.2023 г., издадено от началник група в
СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движение
по пътищата (ЗДвП) на М. Д. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000
лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3,
предл. 2 от ЗДвП.

В жалбата се съдържат оплаквания, че решението на въззивния съд е неправилно. Сочи, че
на 02.06.2023 г. не е управлявал посоченото в наказателното постановление (НП) МПС. Твърди,
че при проверката е шофирал негов приятел на име Н. Н., а жалбоподателят е бил на
пасажерското място. Релевира, че е обяснил това обстоятелство на полицейските служители, а
именно, че не П., а Н. Н. е управлявал буса, но възраженията му не са взети предвид и му е
съставен акт за установяване на нарушение (АУАН). Моли да се отмени решението на
първоинстанционния съд и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба – началник група при СДВР – Отдел „Пътна полиция“,
чрез процесуалния представител гл. юрк. В. П., изразява становище за неоснователност на
касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура в съдебно заседание дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият касационен състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведеното от жалбоподателя касационно основание, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Производството пред Софийски районен съд се е развило по жалба на М. Д. П. против наказателно постановление № 23-4332-011267 от 15.06.2023 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което въз основа на съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 969650/02.06.2023 г. на М. Д. П., на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, са наложени административни наказания глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца. Административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 02.06.2023 г. около 03:05 часа, в [населено място] по [улица]с посока на движение от Б. манастир „Св. Т. Стратилат“ към [улица]жалбоподателят М. Д. П. управлявал товарен автомобил, марка М. С. с рег. [рег.номер на МПС] собственост на фирма „Пик Поинт“ ЕООД. Срещу номер 17 автомобиля на жалбоподателя бил спрял от служители на МВР за рутинна полицейска проверка, като поканили водача да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с „Д. ТЕСТ 5000“, но той категорично отказал. Издаден му е талон за медицинско изследване, като същото не е извършено.

Софийският районен съд е потвърдил обжалваното наказателно постановление по съображения за неговата процесуална и материална законосъобразност. Въззивният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати нарушения на регламентираните в ЗАНН формални изисквания и процесуални правила. Въз основа на събраните по делото и обсъдени в решението писмени и гласни доказателства, приетата за установена фактическа обстановка, съотнесена към приложимата нормативна регламентация, съдът е направил извод, че по безспорен и несъмнен начин е установено и доказано извършването на съставомерно от обективна и субективна страна деяние, правилно квалифицирано като административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за което на М. П. са наложени предвидените в закона по вид и размер административни наказания.

Решението на въззивния съд е постановено в съответствие и при правилно приложение на закона. Административнонаказателната отговорност на касационния жалбоподател е ангажирана на основание чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в относимата редакция (ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.), съгласно която разпоредба водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. От посочената нормативна регламентация следва изводът, че законът предвижда в условията на

алтернативност няколко форми на изпълнителното деяние, с които се осъществява състава на административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Видно от съдържанието на съставения акт за установяване на административно нарушение и на издаденото въз основа на него наказателно постановление, при фактическото описание на нарушението са изложени обстоятелства, сочещи осъществяване на втората форма на изпълнително деяние, регламентирани в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, поради което квалифицирането му от административнонаказващия орган като нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, без посочване дали е при прилагането на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, предложение първо или второ, не води до неяснота или несъответствие между фактическата и юридическата формулировка на обвинението. Не е налице формално нарушение на изискванията за индивидуализация на извършеното административно нарушение от фактическа и/или правна страна, което да бъде квалифицирано като съществено такова, довело до ограничаване правото на защита на нарушителя. Доколкото защитата на нарушителя се организира съобразно фактите, отразени в АУАН и в НП, при описанието на които липсва противоречие и/или непълнота, не е била ограничена възможността му да разбере обвинението и да ангажира доказателства срещу фактическите констатации за отказа да бъде проверен, чрез тест за употребата на наркотични вещества. В случая в съдържанието на наказателното постановление чрез направената фактическа формулировка и правна обосновка на обвинението, в необходимата и достатъчна степен е конкретизирано в какво точно се изразява възприетото от наказващия орган противоправно поведение и респ. съставомерно деяние по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. В обстоятелствената част на НП изрично е посочено, че водачът на МПС е отказал да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози /в съответствие с чл. 2 от Наредба № 30/27.06.2001 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо средство от водачите на моторни превозни средства/. След отказа да бъде тестван на водача е издаден талон за медицинско изследване № 0151358, като лицето не е дало кръвна проба за медицинско изследване. Описаното поведение на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице /изричен отказ да бъде тестван за употреба на наркотици с тест и неизвършено медицинско изследване за установяване на наркотични вещества или техни аналози в кръвта/, е поведение, правните последици на което се свързват с отказ на водача на МПС да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, което съставлява административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, при осъществяване и на двете предвидени в закона форми на изпълнителното деяние. Очевидно формулировката на административното обвинение позволява формиране на еднозначни правни изводи за волята на наказващия орган по фактите и по приложението на закона, като обективно не е нарушено правото на защита на привлеченото към отговорност лице, вкл. на правото му да разбере за какво точно нарушение е санкциониран. Обосновано, въз основа на съвкупна преценка на събраните по делото и обсъдени в решението доказателства въззивният съд е направил извод, че наказателното постановление е издадено при спазване на процесуалните правила и при правилно приложение на закона при определяне съставомерността на деянието, неговата правна квалификация като административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и основание за налагане на предвидените в същата законова разпоредба административни наказания.

Неоснователно е възражението на касатора, че не той е управлявал автомобила, а неговия спътник. Изложените твърдения пред районния съд и настоящата инстанция не се установяват от доказателствата по делото. Даже и да не е шофирал той, ако наистина не беше употребил наркотични вещества няма логично обяснение защо е отказал да бъде тестван и не е извършил

назначеното му химико-токсикологично изследване. Съдът следва да посочи, че съобразно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, актовете, с които се установяват нарушенията, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, а ал. 2 от същата норма гласи, че редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В този смисъл АУАН представлява годно доказателство относно извършването на нарушението и неговият извършител, с което съдът следва да се съобрази. Разумни доказателства, за да се приеме противното, не са били представени, като твърдението, че не е шофирал е с цел развиване на защитната теза на нарушителя. Възражения в АУАН не са били записани, такива не са постъпили и в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН.

При установената фактическа, правна и доказателствена обоснованост на административнонаказателното обвинение за извършено от М. Д. П. нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, правилно Софийският районен съд е потвърдил наказателното постановление. Не е налице твърдяното касационно основание, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо и постановено в съответствие и при правилно приложение на закона, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното искане на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на СДВР следва да се присъди сума в размер на 130 лева, на основание чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд - София-град, IX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 948 от 29.01.2025 г., постановено по АНД № 11616/2024 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА М. Д. П. с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] сумата от 130,00 (сто и тридесет) лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване и/или протестиране.

Съдия: